

La tria

per Andreu Loncà

ISLÀNDIA, LA LLUM

Des de Catalunya, la llunyania física de l'illa produeix un efecte d'estranyesa geogràfica. La raresa del paisatge és continuada; la diferència de la llum és manifesta; l'arcaisme de l'idioma és sorprenent. Islàndia és la meca dels geòlegs. En el nostre grup, n'hi havia un parell que s'admiraven de les falles, de les colades, del Rift, de tantes coses que havien estudiat als llibres! De manera que vaig quedar suficientment il·lustrat de les característiques geològiques de l'illa. Ben garbellat, representa que Islàndia està situada sobre la dorsal atlàntica que té una llargada aproximada de 50.000 km. Islàndia està, doncs, situada sobre un magma calent que emergeix i alhora separa dos continents: Amèrica i Euràsia, cosa que es pot observar amb la boca oberta en els recorreguts de l'illa. En la seua forma més vistent, els volcans es poden veure, caminar i copsar-ne les diverses colades fosques i formes extravagants. Així, a partir del primer dia t'aveses a les fumaroles, a les fonts termals, a les cascades formidables, als camps de lava o als camps de lapilli. I tot això incommensurablement gran. Les primeres impressions són fortíssimes: al llarg de la costa veus les llargues i dantesques platges de sorra negra i quedes aclaparat. Res del que coneixies s'hi assembla. La platja de Vik, per exemple, al capvespre, quan comença a ploure i corren els núvols i les volades d'ocells, et fa tornar a les formes de la tristesa i de la melancolia. Llavors veus les volades de pufins i et lamentes de no haver-te endut uns prismàtics. A les petites viles –quatre cases, un supermercat, una benzinera i alguns carrers molt amples– hi entreveus sempre l'església punxeguda i protestant col·locada en un lloc preeminent. Blanca o blau cel. Els rius sempre carregats d'aigua neta, arremolinada i clara, en la desembocadura. (Tens la impressió que així devia ser Europa abans de la revolució industrial i el capitalisme: rius nets i cabalosos sense rescloses ni pantans!). Al capvespre sempre quedes admirat que les postes no s'acabin mai. Lentíssimes i sempre impressionants, la mateixa qualitat i densitat de la llum és diferent de la que coneixes al sud. A la nit, el cel blaveja. Nit il·luminada. Si no fos pel vent del nord, fred i insidiós, i la pluja que no para, fóra un paradís.

**FUMAROLAS AL
SUD-EST
D'ISLÀNDIA**